

εἶνε δὲ καὶ ἰδρυτὴς τοῦ Συλλόγου τῆς Ἁγίας Καλλιίας εἰς *Lemberg*.

★

Μία ὥρατα ἐπιστολή, ἀνέκδοτος μέχρι σήμερον, τοῦ *Antoine Rubinstein* πρὸς τὸν ἐκδότην *Senf* τῆς Λευψίας :

«*Πετρούπολις, 11 Σεπτεμβρ. 1889. Φίλτατε κ. Σένφ.*
 »Εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης καρδίας διὰ τὴν τόσῃ φιλικὴν ἐπι-
 »στολὴν σας' μ' ἐνθυμίζει μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην ὁλό-
 »κληρον τὸ καλλιτεχνικὸν μου στάδιον καὶ συνεπὶς μοι
 »προξενεῖ μίαν ὁδονηρὰν ἐντόπωσιν. Μάλιστα, σὰς τὸ
 »ὁμολογῶ εὐλικρινῶς καὶ τιμῶς, τὸ τελικὸν συμπέρα-
 »σμα ὅλης τῆς καλλιτεχνικῆς μου δράσεως εἶνε μία τε-
 »λεία ἀπογοίτευσις. Μοῦ ἐπιτρέπεται νομίζω νὰ ψάλ-
 »ω μὲ τὸν Σολομῶντα : «Ματαιότης ! Αἱ προσπάθειαι
 »τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ πόθοι των δὲν εἶνε εἰμὴ μα-
 »ταιότης. Τὰ πάντα ματαιότης !» Οἰονδήποτε ὑπῆρξε
 »ὑπῆρξε τὸ θέμα ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἰργάσθην κατὰ τὸν
 »βίον μου, πρὸς οἰονδήποτε μέρος ἔστρεψα τὰς προσ-
 »δοκίας καὶ μετεχειρίσθην τὰς δυνάμεις μου, αἱ συν-
 »θέσεις μου παρεγνωρίσθ.σαν Οὐδεὶς μὲ ἀναγνωρίζει
 »ὡς συνθέτην, οὔτε οἱ ἰθῆσοι οἱ καλλιτέχναι (εἰς τοὺς
 »ὁποίους εἶχον πάντοτε τὴν περισσοτέραν πεποίθησιν,) οὔτε
 »τὸ κοινὸν (τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις μὲ πολλὴν προ-
 »θυμίαν συγχωρᾷ) Παρ' ὅλ' αὐτά, ἔχω ἀκόμη εἰς τὴν
 »ψυχὴν μου τόσῃν ἀνθρωπίν.ν ἀδυναμίαν, ὥστε
 »πεῖθω τὸν ἑαυτὸν μου, ὅτι καὶ οἱ καλλιτέχναι καὶ τὸ
 »κοινὸν εἶχαν ἄδικον. Ἐγὼ αὐτὸν συνετέλεσα εἰς
 »αὐτὴν τὴν παραγνώρισιν, ἀπέχων πάντοτε παντὸς
 »ὀμήλου, λέγων εὐλικρινῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποσον εὐρίσκω
 »καλὸν ἢ κακὸν ἐν τῇ μουσικῇ καὶ μὴ φροντίζων
 »περὶ τῆς διαδόσεως τῶν συνθέσεών μου. Μὴ διατάζετε
 »νὰ πιστεύσῃτε τοῦτο ὅσῳ παράδοξον καὶ ἂν φαίνεται,
 »εἶνε ἐν τούτοις ἀληθέστατον. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃς πρέπει
 »νὰ εἰπῇς εἰς τὸν κόσμον ὅτι εἶσαι Θεός' σὲ σταυρόνει,
 »ἀλλ' ἐπὶ τέλους σὲ πιστεύουν. Ὁ Μωάμεθ ἠναγκά-
 »σθη νὰ ὀρκισθῇ ὅτι ἦτο προφήτης' ὁ Βάγνερ διέδω-
 »σεν ἐντόνως ὅτι ἦτο ὁ σωτὴρ τῆς τέχνης, κλ. κλ. Ἡ
 »φιλοσοφικὴ δύναμις καὶ ὁ σκεπτικισμὸς τοῦ χαρα-
 »κτῆρος μου μ' ἀπεμάκρυναν πάντοτε παρομοίων κω-
 »μωδιῶν, ἀλλὰ τοῦτο ὅς φαίνεται, μ' ἐβλάπτε. Σή-
 »μερον, ἐν ὀνόματι τοῦ Διαβόλου, ἔαν τὸ βουνὸν δὲν
 »ἦλθεν εἰς συνάντησίν μου, οὔτε ἐγὼ ὅμως ὅπῃνα πρὸς

»αὐτό. Εἶμαι ἓνας γελοῖος... Ὁ Θεὸς νὰ συγχώ-
 »ρῇ τὸς γονεῖς μου !... Ἐγὼ δὲν τοὺς συγχωρῶ...
 »διότι εἶμαι γελοῖος καὶ τραγικὸς συνάμα... Κρίνετε
 »ὁ ἴδιος. Οἱ Ἑβραῖοι μὲ θεωροῦν ὡς Χριστιανόν' οἱ
 »χριστιανοὶ ὡς Ἑβραῖον' οἱ Ρῶσοι μ' ἐκλαμβάνουν
 »διὰ Γερμανόν, οἱ Γερμανοὶ ὡς Ρῶσον, οἱ σχολα-
 »στικοὶ μὲ νομίζουν τοῦ μέλλοντος (*futuriste*) καὶ οἱ
 »τοῦ μέλλοντος σχολαστικόν. κ.λ. κ.λ. Γνωρίζετε ἔδῃ
 »εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἄλλον γελοιωδέστερον ἐμοῦ ;
 »Ἐγὼ, ὄχι. Ἡ σημερινὴ παραγωγικὴ δραστηριότης μου
 »εἶνε παράλογος, διότι ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἔχω τὴν πλήρη πε-
 »ποίθησιν, ὅτι ἡ μουσικὴ τέχνη ἐξηλήφθη τελείως, ὅτι
 »δὲν γράφονται πλέον ὅκτ' μουσικὰ μέτρα (*mesures*)
 »ἀξίας μιᾶς πεντάρας, ὅτι αἱ νῦν παραγωγαί, τόσῃ
 »ἐν τῇ φωνητικῇ, ὅσῃ καὶ ἐν τῇ ὀργανικῇ μουσικῇ.
 »δὲν φθάνουν εἰς τὸ ὕψος ἐνός κορδοντοῦ τῶν ὑποδη-
 »μάτων, ἐν συγκρίσει πρὸς ἐκεῖνας αἱ ὁποῖαι ἐγράφη-
 »σαν τὰ προηγουμένα ἔτη, ἐγὼ ὁ ὁποῖος πιστεύω αὐτά,
 »καταναλίσκω τὸν χρόνον ὅλον εἰς τὸ νὰ σχηματίσω
 »συνθέτας ἢ ἐκτελεστὰς (*exécutants*). Ἐπὶ αὐτὰ
 »αὐτά, φαντάζεσθε εὐκόλως μὲ πόσῃν εἰρωνείαν,
 »βλέπω τὰς προετοιμασίας τῆς 50 δος μου. Καὶ πε-
 »ριμένω ἀνυπομονῶς τὸ τέλος τοῦ βίου μου, ἀφοῦ
 »πρέπει νὰ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου ὡς ζωντανὸν ψεύ-
 »δος (λέγω τοῦτο μεγαλοφῶνως, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποσον
 »ἐνδομῶχος σκέπτομαι εἶνε τουναντίον ὅτι εἶμαι ἡ
 »ζωντανὴ ἀλήθεια ἀπέναντι τοῦ γενικοῦ ψεύδους,) κατὰ
 »βάθος, ἀδιάφορον ποῖον ἐκ τῶν δύο εἶνε τὸ βέ-
 »βαιον, Ὑγιαίνετε, φίλτατε κύριε Σένφ' σχίσσατε τὴν
 »ἐπιστολὴν αὐτὴν καὶ διατηρήσατε φιλόφρονά αἰσθή-
 »ματα πρὸς τὸν ὑμέτερον—ὄχι παρίφρονα δυστυχῶς,
 »ἀλλὰ μὴ πιανίζοντα, οὐδὲ συνθέτοντα πλέον—Ἄν-
 »τώνιον Ρουμπινσάιν». Ἐν τούτοις εἶχεν ἄδικον ὁ
 »διάσημος διδάσκαλος, διότι ὡς ἐρμηνευτὴς τῶν μεγά-
 »λων ἔργων διὰ πιάνο, ἔσχεν ἐπίδρασιν σημαντικὴν
 »καὶ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ *Liszt* ἤμποροῦμεν νὰ προσ-
 »φέρωμεν μὲ τὸ ἴδιον του' ὡς συνθέτης δὲ, δὲν ὑπέ-
 »ρῃσε, διότι δύο ἐκ τῶν μελοδραμάτων του, ὁ «*Δαίμων*»
 »καὶ ὁ «*Νερόν*» παριστάνονται σήμερον ἐτι εἰς τὴν Εὐ-
 »ρώπην, ἡ συμφωνία του «Ὁ Ὠκεανὸς» (*l' Océan*) δὲν
 »παραμελεῖται, τὸ *Concerto* εἰς *re* διὰ πιάνο κατέστη
 »κλασικὸν καὶ πλεῖστα μελωδία χαίρουν ἀκόμη τὴν
 »εἰςνοίαν τοῦ κοινοῦ.

ALICE DE LAPERITTY

Ποικίλη Λεξις

Οἱ μεγάλοι ὅταν ἦσαν παιδιὰ.

Ὁ ποιητὴς Κοππὲ ἠρέσκετο νὰ λέγῃ ὅτι ὅταν ἀκό-
 »μη εἶχεν ἡλικίαν δέκα ἐτῶν, ἐζήλσε φοδερὰ τὴν τύ-
 »χην τῶν δειγμάτων λεωφορείων, οἱ ὅποιοι ἐνθρονισμέ-
 »νοι ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν καθισμάτων των, τοῦ ἐφαίνετο
 »ὅτι εἶχον τὸ ὕψος παλαιῶν κατακτῆτων.

Τελευταίως κάποιον Παρισινὸν περιοδικὸν ἐζήτη-
 »σεν ἀπὸ διαφόρους διακεκριμένους Γάλλους τὰς ζωη-
 »ροτέρας τῶν παιδικῶν των ἀναμνήσεων.

Ὁ Μωρίς Ντονναί, ὁ δαφνοστεφής ποιητὴς, ἐνθυ-
 »μεῖται ἀκόμη τὴν μακρὰν καὶ περιπετειώδη ἐποχὴν
 »καθ' ἣν διετελεῖ εἰς διάσταςιν πρὸς τὴν οἰκογένειάν
 »του ἐξ αἰτίας τῆς ἐκπαιδεύσεώς του. Ὁ πατὴρ του,
 »μηχανικὸς τῶν σιδηροδρόμων, ἤθελε νὰ τὸν διδάξῃ
 »τὰ μαθηματικά. αὐτὸς ὅμως εὗρισκεν εὐχαρίστησιν
 »μόνον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ποιητῶν, μίαν δὲ

ῥαίαν πρῶτάν συνεννοηθεὶς μὲ κάποιον παιδικὸν φί-
 »λον του ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας. Ἐπὶ
 »πολὺ ἔζησε βίον πλανόδιον, μέχρις ὅτου ἀργότερα
 »ἐθεάθη ἀπαγγέλλων στίχους εἰς τὰ καπηλεῖα τῆς
 »Μονμάρτης.

Ὁ Τριστάν Μπερνάρ ἀπὸ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας
 »ἀπηχθάνετο τὴν ἀργίαν τῆς Πέμπτης, ἐπειδὴ ἦτο
 »ὕποχρεωμένος νὰ ἀκολουθῇ τὴν μητέρα του καὶ τὰς
 »θεῖας του εἰς τὰς παρατεταμένας καὶ ἐχληρὰς ἐπι-
 »σκέψεις τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν καταστημάτων.

Ὁ Μωρίς Μπαρρὲς ἐνθυμεῖται μὲ φρίκην τὴν
 »περίοδον τοῦ πολέμου εἰς τὴν πατρίδα του Λωρραί-
 »νην. Οἱ γονεῖς του, λέγει, τὸν ὑπεχρέωναν νὰ κοι-
 »μάται ντυμένος καὶ τοῦτο διότι προηγουμένως εἶχαν
 »ράψῃ ἐντὸς τῶν ἐνδυμάτων του σπουδαῖον χρηματι-
 »κὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς ἐχρησίμευε διὰ τὰ
 »πρῶτα ἔξοδά των, ἐκ ἣ περιπτώσει ἠναγκάζοντο νὰ

φύγον κρυφίως ἐκ τῆς πατρίδος τῶν κατόπιν ἀπροδοκίῃ τοῦ ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ Μάρκελλος Πρεβιά, υἱὸς εἰσπράκτορος φόρων, ἀπὸ τῆς νεαρᾶς τοῦ ἀκόμῃ ἡλικίας ἐπλανήθη ἀπὸ μιᾶς ἐπαρχίας εἰς ἄλλην, μὴ εὐρίσκων κατάλληλον μέρος ὅπου κατὰ προτίμησιν νὰ ἐγκατασταθῇ. Τέλος ἐδωκε τὴν προτίμησιν εἰς κάποιον Γασκωνικὴν πολίτην, ὅπου, ἀφοῦ παρητήθη τῆς μηχανικῆς ἐπιστήμης, εἰς τὴν ὁποίαν ἔως τότε εἶχεν ἀσχοληθῇ, συνέγραψε τὸ πρῶτον μυθιστόρημά του.

Ὁ ἀεροπόρος Μπλεριώ ἀπὸ πολὺ μικρᾶς τοῦ ἡλικίας ἠσθάνετο κλίσιν πρὸς τὴν ἀεροδρομίαν καὶ τὰς πτήσεις εἰς τοὺς ἀέρας.

Ὁ διάσημος δικηγόρος τῶν Παρισίων Ἑρρίκος Ρομπέρ ἠσθάνθη τὴν πρὸς τὴν ρητορικὴν κλίσιν του, ὅταν πρῶτην φοράν ἤκουσε τὸν ἱεροκήρυκα Μου ραρπρέ νὰ κηρύττῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων.

★ ★

Ἰαπωνικὴ ζωίσις.

Κατ' ἔτος ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας προκηρύσσει ποιητικὸν διαγωνισμόν. Ὁ Μικᾶδος καὶ ἡ αὐτοκράτειρα γράφουν ποιήματα, καὶ μεταξὺ τῶν ὑπηκόων τοῦ κράτους τοῦ Ἀνατέλλοντος ἡλίου, ὑπάρχουν χιλιάδες ποιητῶν. Τὸ ἔτος αὐτὸ τὸ θέμα, τὸ ὅποσον ἐξέλεξε ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι: «Ὁ πελαργὸς ἐπὶ τοῦ πεύκου».

Ὅχι ὀλιγώτερα τῶν 29,303 ποιημάτων ἐξητάσθησαν ὑπὸ τῆς ἑλλανοδικῆς ἐπιτροπῆς, ἐξ αὐτῶν δὲ, μόνον 58 ἐδόξεσθον, εἰς 21 δὲ ἔλαχεν ἡ τιμὴ νὰ ἀναγνωσθῶν πρὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς ποιητικῆς ἐπιτροπῆς. Ἐκτὸς τῶν 21 τούτων ποιημάτων, ἀνεγνώσθησαν καὶ ἄλλα ἐκτὸς τοῦ προγράμματος συνταχθέντα ὑπὸ αὐλικῶν ποιητῶν, τοῦ αὐλάρχου, ἄλλων τιτλούχων καὶ τῶν μελῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Ἡ συνεδρίασις διελύθη, μὲ τὴν ἀνάγνωσιν ἐνὸς ποιήματος τῆς αὐτοκράτειρας καὶ ἄλλου τοῦ αὐτοκράτορος. Τὸ ποίημα τῆς αὐτοκράτειρας ἀνεγνώσθη τρεῖς φορές, καὶ τὸ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς ἐνδειξὴν μεγαλειτέρου σεβασμοῦ, ἀνεγνώσθη πέντε φορές ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς αὐλῆς. «Ὅλοι οἱ παρόντες, ἤκουσαν τοὺς αὐτοκρατορικοὺς στίχους ὁραιοὶ καὶ ἀσκεπεῖς. Τὸ πρῶτον βραβεῖον ἔμως ἐκέρδιεν ἡ κυρία Σόννο, κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς αὐτοκράτειρας.

★ ★

Ὁ ὕψος τῶν πνευματικῶν ἀνδρώων

Οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι πρέπει νὰ διαθέτουν εἰς τὸν ὕπνον τὸ ἐν τρίτον τῆς ζωῆς των, ἂν θέλουν νὰ ἔχουν αἰῶνα τὰ ἄλλα δύο τρίτα.

Ὁ Νεύτων ἔγραφε τῷ 1716: «Μὲ ἐρωτᾶτε, γράφει ὁ μέγας μαθηματικός, πῶς κατόπιν τούτης ἐργασίας κατορθώνω νὰ εἶμαι ἐντελὴς ὕψις. Ὁ Μορφεὺς εἶναι ὁ τελευταῖος σύντροφός μου. Ἐάν δὲν κοιμηθῶ ὀκτῶ ἢ ἐννέα ὥρας τὴν ἡμέραν δὲν εἶμαι ἱκανὸς διὰ τίποτε». Μία ἀπὸ τὰς πολυτίμους ἀρετὰς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ὅπως τοῦ Ναπολέοντος καὶ τοῦ Γλάδστωνος, ἦτο νὰ ἀποκοιμῶνται ὅποτε καὶ ὅταν ἤθελον.

Ὁ συγγραφεὺς Ροσσέτι κοιμάται 8—9 ἡμέρας, ὁ ἀστρονόμος Μπάλλ 8—9, ὁ ζωγράφος Κράν καὶ ὁ διάσημος ἐπιστήμων Ἀδδλ 8, οἱ δραματικοὶ συγγραφεῖς Σώου καὶ Σούτρο, ὁ Χυράμ Μαξίμ, ὁ Ζερῶμ 7 ὥρας. Ὁ μυθιστοριογράφος Καὶν κατακλίνεται εἰς τὰς 10 καὶ εἰς τὰς 4 τὸ πρῶτ' ἔχει ἀρχίσει ἤδη τὴν ἐργασίαν του.

Ὡς πρὸς τὴν αὐπνίαν, ἐξ ἧς πάσχουσιν εὐκολώτερον οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι, ὁ χειροῦργος Τρέδς

συνιστᾷ κατ' αὐτῆς διαίταν ἀπλὴν καὶ ἀσκήσεις ἐν ὑπαίθρῳ κατὰ τὴν ἡμέραν. Ὁ Ροσσέτι διὰ νὰ ἀποκοιμηθῇ μετᾷ ἀπὸ τὸ ἐν ἔως τὸ 150 ἢ 200 καὶ ἂν καὶ αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ, ἀπαγγέλλει ποιήματα.

★ ★

Ἡ Κινεζικὴ γραφολογία

Τὸ ἐν Ἀθήναις 16ον Ἀνατολιστικὸν Συνέδριον ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν, περὶ τῆς λήψεως μέτρων παρὰ τῆς ἀρτιστουσάτου Σινικῆς Δημοκρατίας διὰ τὴν παραδοχὴν τοῦ Λατινικοῦ ἀλφαβήτου πρὸς γραφὴν τῆς Κινεζικῆς γλώσσης.

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἀπὸ μηνῶν διεξάγεται ὁμοία προπαγάνδα, ἐπὶ κεφαλῇς τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ὁ κόμης Ὁκούμα, κεκρυμμένος ἐχθρὸς τῆς ὀρθοσκοπικῆς «ἰδεογραφίας» τῶν Κινέζων καὶ τῶν Ἰαπώνων. Τὰ ἱερογλυφικά δὲν συμμιδιάζονται πλέον μετὰ τὴν ἐποχὴν μας, καὶ ὁ κόμης Ὁκούμα πρεσβεύει ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ Λατινικοῦ ἀλφαβήτου διὰ τὴν γραφὴν τῆς Ἰαπωνικῆς θὰ καταστήσῃ εὐχερεστέραν εἰς εἰς τοὺς Ἰάπωνας τὴν ἐκμάθησιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν.

Παρομοία κίνησις γίνεται εἰς τὴν Γερμανίαν, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν γοτθικῶν χαρακτῆρων, ἀντικαθισταμένων παρὰ τῶν Λατινικῶν, ἤρχισε δὲ ἀναφαινομένη εἰς τὴν Ρωσσίαν ὁμοία τάσις.

★ ★

Αὐτοκράτωρ δημοσιογράφος

Ὁ Κάιζερ ἀφοῦ μετῆλθε πολλὰ ἄλλα ἐπαγγέλματα, πλὴν τοῦ αὐτοκράτορος, τὸ ὅποσον ἐκληρονόμησε πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος τοῦ ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἀφοῦ ἔγεινε δηλαδὴ ποιητὴς, συνθέτης, λογογράφος, ἀπεφάσισεν ἐσχάτως νὰ γίνῃ καὶ δημοσιογράφος καὶ νὰ ἐκδώσῃ ἡμερησίαν ἐφημερίδα ἐν Βερολίνῳ. Κατὰ τὰς πλείον αὐθετικές πληροφορίες ἡ ἰδέα του εἶναι νὰ λάβῃ ὡς πρότυπον τοὺς «Τάιμς» τοῦ Λονδίνου, νὰ καινοτομήσῃ ὅμως εἰς τινα σημεῖα κατὰ τὸν ἀμερικανικὸν τύπον. Λέγεται ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ ἐπῆλθε τελευταίως μετὰ τὸν θρίαμβον τῶν σοσιαλιστῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς. Προτίθεται δὲ ὅπως ἀντιδρᾷ εἰς τὰς ἐνεργείας τούτων διὰ τῆς δημοσιεύσεως ἀρθρῶν ὑπὲρ τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Ὁ Κάιζερ θὰ εἶναι ἀρχισυντάκτης, θὰ ἐπιβλέπῃ τὴν δημοσιευομένην ὕλην, τὰ δὲ κύρια ἀρθρα θὰ γράφονται τῇ ἐμπνεύσει του.

Ὁ διευθύνων συντάκτης θὰ εἶναι διακεκριμένος Γερμανὸς δημοσιογράφος ἐμπειρὸς τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ πραγμάτων. Ἄλλαι πάλιν ἐξ ἰσοῦ καὶ αὗται αὐθεντικαὶ πληροφορίες λέγουσιν, ὅτι ὁ Κάιζερ προτίθεται νὰ προσῇ εἰς τὴν ἀγορὰν μιᾶς μεγάλης Βερολινεῖς ἐφημερίδος, ἡ ὁποία θὰ μεταρρυθμισθῇ δεόντως καὶ θὰ καταστή τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Κάιζερ.

★ ★

Ἡ κρίσις τοῦ διαβάζειν

Ὁ Ἀλμπέρτος Μπαζουὶν δημοσιεύει εἰς τὴν «Grande Revue» ἀδιανόγνωστον μελέτην περὶ τῆς κρίσεως τῆς ἀναγνώσεως εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἀγγέλλει τὴν χρεωκοπίαν τοῦ ρομάντσου, δεικνύει τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ κοινῶ ἑναντίον ὅλων τῶν νέων ἐκδόσεων τῆς συγχρόνου φιλολογίας καὶ φρονεῖ, ὅχι ἀδίκως, ὅτι ἡ κατάστασις αὕτη κατὰ μέγα μέρος προήλθεν ἐκ τῆς φιλολογικῆς υπερπαρὰγωγῆς. Δὲν διαβάθουν πλέον, διότι μετὰ τὴν πληθώραν τῶν φιλολογικῶν προϊόντων δὲν ἔχουν τί πρέπει νὰ διαβάσουν. Ἐξ ἄλλου κατὰ πρῶτον λόγον ὑπεύθυνοι διὰ τὴν μείωσιν τῆς ἀνα-

γνώσεως εἶνε αἱ γράφουσαι γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι πλημυροῦν τὴν ἀγορὰν μὲ βιβλία βιομηχανικῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἄλλ' ὁ Μπαζουὶν δὲν περιορίζεται ἀπλῶς εἰς κατηγορίας, ἀλλὰ παρέχει καὶ τὰ μέτρα πρὸς κατανίκησιν τῆς κρίσεως τῆς ἀναγνώσεως. Οἱ συγγραφεῖς, λέγει, δὲν πρέπει νὰ κρίνουν χρηματοδοικεῖαν τὴν φιλολοχίαν, ζητεῖ δὲ ἀπὸ τὰ ἐβδομαδιαῖα καὶ μηνιαῖα περιοδικὰ νὰ συμπληρώσουν τὸ μορφωτικὸν ἔργον τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων καὶ τέλος ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ὅπως ὁ διδάσκαλος ἀναπτύξῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἀκόμη τὸ γοῦστο τοῦ παιδιοῦ διὰ τὰ καλὰ βιβλία.

★ ★

Ὁ Μωρεάς

Εἰς τὸ τελευταῖον τεύχος τῆς «Nouvelle Revue Française» ὁ κ. Ζιλλουὲν δημοσιεύει μελέτην περὶ τοῦ Μωρεάς, ὡς ποιητοῦ τραγικοῦ.

Θεωρεῖ τὸν Μωρεάς ὡς τὸν μεγαλειότερον τραγικὸν τοῦ αἰῶνος, διότι εἰς τὸ ἔργον του, ὅπως εἰς ὅδεν ἄλλο τῶν χρόνων μας, κύριον χαρακτηριστικὸν εἶνε ἡ σύγκρουσις μεταξὺ Μοίρας καὶ ἀνθρώπου.

Εἰς τὴν ὥραιάν του μελέτην ὁ συγγραφεὺς προσθέτει, ὅτι ὁ Μωρεάς «εἶναι ὁ πλέον ἀφηρημένος τῶν ποιητῶν μας, ὁ μόνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόθη νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ποίησιν τοῦ Νοῦ, ὅπου ὁ Σουλλὺ Πρυντὴρ ματαίως ἐδοκίμασα τὰς δυνάμεις του». Συγκρίνων δὲ τὸν Ἑλληνα ποιητὴν μὲ τὸν Ἀλφρέδ δὲ Μυσσέ ἐπιλέγει: «Ἐάν τὰ πάθῃ ἐγκαταλείψουν τὸν Μυσσέ, δὲν τοῦ μένει τίποτε πλέον... Τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Μυσσέ καταπίπτει, ὁ Μωρεάς ὑψώνεται. Ἐξήρσεν, ἠθέλησεν, ἐπεθύμησεν, ἠγωνίσθη, ὤρμωεν κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς μὲ μανιώδη ὀρμὴν. Ἐγνώρισε τὰς βραχεῖας χαρὰς καὶ τὰς μακρὰς δοκιμασίας ποῦ συνεπάγεται κάθε ζωὴ, τὴν φιλίαν, τὸν ἔρωτα, ὡς ἐπίσης καὶ πρὸ πάντων τὴν προδοσίαν, τὴν ἀδικίαν, τὴν ἀρρώστιαν,

τὸν πόνον καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ καιροῦ ποῦ φεύγει, τῶν γηρατειῶν καὶ τοῦ θανάτου ποῦ πλησιάζουν. Δὲν ἐξηντλήθη, δὲν εἶναι οὔτε κἀν κουρασμένος ἐν τούτοις σταματᾷ, γυρίζει, ἀγκαλιάζει μὲ διαυγῆς βλέμμα τὴν περασμένην ζωὴν του, ἀντικρύζει τὴν Ζωὴν, στοχάζεται καὶ ἐξαφνα αἰσθάνεται πῶς ὑψώνεται ὑπὲρ τὸν ἑαυτὸν του, γεμάτος μὲ νέαν δύναμιν, καὶ ἡ κραυγὴ ποῦ ἀνεδαίνει εἰς τὰ χεῖλη του εἶναι αὐτὴ ἡ κραυγὴ τοῦ ἀρχαίου φιλοσόφου: «Τέτοια εἶναι ἡ τάξις, τέτοιος ὁ νόμος, ὅλα εἶναι καλὰ». Ὑπέρωχον σκίρτημα ψυχῆς, ἡ ὁποία ὑπέφερον ὅλους τοὺς πόνους καὶ ἡ ὁποία ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῆς Μοίρας ἀνεγείρεται, θαυμαστὴ διὰ τὴν δύναμιν, διὰ τὸ θάρρος καὶ διὰ τὴν γενναιοφροσύνην της».

★ ★

Πριγκήπισσα Ζωγράφος

Ἡ νύμφη τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας πριγκήπισσα Ἀλεξάνδρα δὲν εἶναι μόνον θαυμασία καλλονή, ἀλλ' εἶναι καὶ καλλιτέχνης ζωγράφος μὲ μέλλον. Ἡ φύσις, ἡ θαυμασία τῶν ἐσοχῶν τῆς Κερκύρας, παρέσχευε τὴν ἐμπνευσμένην κυανόαιμον. Πολλὰ τοπία, ἀξιοθέατα καὶ ρωμαντικά ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν τῆς καλλιτέχνιδος καὶ ἀπετυπώθησαν παρ' αὐτῆς εἰς μικρὰς καὶ μεγάλας εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι κατὰ τοὺς καλλιτέχνους τῆς Κερκύρας, ἔχουν ἀξίαν. Μία προσωπογραφία χωρικῆς τοῦ Γαστουρίου, ἣν ἐσχεδίασεν ἡ καλλιτέχνης πριγκήπισσα, εἶναι ὡραιότατη. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δ' ἡ πριγκήπισσα ἠκολούθειτο καὶ ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου ζωγράφου κ. Γαλινᾶ, ὁ ὁποῖος ἐξετίμησε πολὺ τὸ τάλαντόν της. Ἡ ὡραία πριγκήπισσα ἐφωτογράφησε καὶ πολλὰς ἐκ τῶν χωρικῶν τοῦ Γαστουρίου, μετὰ τῶν ὁποίων ἠρέσκετο νὰ συνομιλᾷ, συνεννοουμένη διὰ διερμηνέως.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἐκ Ρώμης.

Ἐκθεσίς τῆς Βενετίας.— Τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκθέσεως τῆς Βενετίας ἐγένοντο πρὸ ἡμερῶν μετὰ περισσῆς εὐτυχίας, συντελουμένης τοῦ χρυσίζοντος Ἑνετικοῦ ἡλίου, τῆς πληθώρας τῶν ξένων, τῆς ἐν γένει λαμπρότητος τῆς Βενετίας, καὶ τὸ καλλιτέτερον ὄλων, τῆς χρυσεῆς παρουσίας τοῦ βασιλευσίου Μόργκαν. Πολλὴς ἐγένετο λόγος κατὰ τὰς προσφωνήσεις περὶ ἀρχαίας Ἑλλ. Τέχνης· πολλὴ ἐτονίσθησαν αἱ θεωρίαι τοῦ Πλάτωνος, ὅτι λαὸς διαπαιδαγωγηθεὶς εἰς τὸ ὥρατον συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῶν Καλλιτεχνῶν καὶ τῆς Τέχνης, ὑποστηρίζοντος τοῦ προσφωνούντος τὴν ἰδέαν, ὅτι ἂν ἡ Ἑλλ. Τέχνη ἐφθασε εἰς τὰ ἀνώτατα ὕψη τῆς ἀπλότητος καὶ συνεπῶς τοῦ ὥρατου, ἂν ἔως τώρα οὐδεμία τέχνη τὴν ὑπερβῇ, καὶ ἂν οἱ Ἑλληγες ἐμεγαλουργήσαν, τοῦτο ὀφείλεται κατὰ πολὺ εἰς τὸν Ἑλλ. λαὸν τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνάπτυξις ἐφθασε εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ν' ἀντιλαμβάνηται τὴν Καλλιτεχνίαν, καὶ εὐχόμενον ὅπως ὁ Κυβερνῶντες ἀντιληφθῶσι τὴν σοβαροτητα τὴν ἔχει ἡ Καλλιτεχνικὴ μόρφωσις τῶν λαῶν, πρὸς τὴν ἐν γένει ἀνάδειξιν ἐνὸς Ἑθνος· καὶ πράγματι οἱ διοργανώσαντες τὴν Ἐκθεσὶν τῆς Βενετίας δὲν ἐφείσθησαν κόπων, ὅπως καταστήσωσι τὴν Ἐκθεσὶν τῶν γενικῶν κέντρον τῶν διακεκριμένων Ἰταλῶν καλλιτεχνῶν· αἱ δὲ δύο ἀναρχονιστικαὶ αἰθούσαι τοῦ Cremona καὶ Avondò,

εἶναι διδακτικώταται, τόσο μᾶλλον καθ' ὅσον τὰ ἔργα τοῦ Avondò εἶναι ἐλάχιστα, καὶ φιλαργύτως κρύπτονται ὑπὸ τῶν κατόχων των.

Τὰ ἔργα τοῦ Trangiillo Cremona γνωστοῦ Λομβαρδοῦ ζωγράφου, συλλογῇ πλουσιωτάτη, μᾶς γνωρίζουσι τὴν φημισμένην καλλιτέχνην, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔλαβε θέσιν εἰς τὸ ἐδῶλιον τῆς Ἀκαδημίας, μέχρι τῆς ἐντυχοῦς ὥρας καθ' ἣν εἶδε τὸ ὄνειρόν του πραγματοποιούμενον· τοῦτέστιν ἐφθασε εἰς τὸ σημεῖον τοῦ *impressi onista*. Ὁ ἀληθὴς καλλιτέχνης, ὡς ὄνειρον ἔχει, δι' αὐτὸ ἐργάζεται, πρὸς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τείνουν τὰ βήματά του, γοργὰ ἢ βραδέα, ἀναλόγως τοῦ ταλάντου του. Τὸ ὄνειρον αὐτοῦ εἶνε ἡ στιγμιαία ἀπόδοσις τῶν ἐντυπώσεων του. Ὁ Cremona εἶχε τὴν ἐντύχιν νὰ φθάσῃ τὸ ἰδεωδὲς του Ἀκαδημαϊκώτατος ὅσον οὐδεὶς Ἀκαδημαϊκός, ἀκριβῆς παρατηρητῆς καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, στερεὸς μὲ δύναμιν, θάρρος καὶ κάποιαν νευρικότητα χειριζόμενος τὸν χροσστήρα ἐφθασε διὰ τῆς μελέτης εἰς τὸ σημεῖον τοῦ νὰ περιλάβῃ τὰς ἀνωτέρας καλλιτεχνικὰς ιδιότητας, εἰς ἐναερίους καὶ διαφανεσιότατας ἐντυπώσεις· αἱ τελευταῖαι προσωπογραφίαι του κινῶσι πραγματικῶς τὸν θαυμασμόν, διὰ τὴν ἀπειρίαν τόσοων καλλιτεχνικῶν ιδιοτήτων ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἀλλήλας, συγκεντρωθέντων εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔργον. Μετὰ τὴν αἰθούσαν